

בית אשל: החצר טקסט מונגש להסכת (פודקאסט)

ריקי (לעצמה): יו – מה? לא יכול להיות ששוב פספסתי את האוטובוס. חכה, אל תיסע בלעדִי.

מרים: מה זה, ילדה, את מנסה להתחמק מהכביסה, אה? לברוח עם הטרקטור לשדות? ללכת לטאטא ברפת?

ריקי: אה, לא. סליחה, אני פשוט בדרך לקניון בבאר שבע, חשבתי שזה האוטובוס...

מרים: אוטובוס שמוטובוס. איזה קניון בראש שלך? בבאר שבע הערבית? בואי בואי, תעזרי להוריד את הכביסה. תכף תגיע סופת החול היומית, ושוב יהיה צריך לכבס הכול מחדש. עוד צריך להספיק להכין ארוחת ערב, תכף הקטנים יהיו רעבים.

ריקי: מה? איזה קטנים? ומי את? – חשבתי שאין כאן אף אחד.

מרים: אף אחד? או, אני מבינה שאת חדשה כאן, תסתכלי על האוהלים מסביב – יש לנו כמעט מאה איש פה, חלוצים וחלוצות מכל הארץ שבאו ליישב את הנגב! אחרי שתגמרי עם הכביסה נעלה יחד לקומה השנייה של מגדל הביטחון, ותוכלי לראות את השדות והאוהלים.

ריקי: רגע, מה פתאום אוהלים – יש פה חצר עם חומה וחדרים בנויים.

מרים: כן, אומנם בנו לנו חצר מוקפת חומה, כמו ליתר המִצְפִּים בנגב, אבל המבנה לא מספיק לכל החלוצים והחלוצות. במקור זו הייתה אמורה להיות תחנה חקלאית קטנה, אבל אנחנו רצינו יישוב אמיתי, וקיבלנו עוד ועוד חברים וחברות. בבית הקשתות גרים הילדים, ושם גם חדר האוכל והמטבח. יש לנו יותר ממאה חברים, וכולם גרים באוהלים ובחושות מבוי כמו הבדואים – לא צריך להתפנק.

ריקי: בקתות מבוי? לא פלא שהכביסה כל כך מלוכלכת – לפי כמות הכביסה אתם בערך 300... יו, אני כל כך רעבה, אפשר כבר ללכת לאכול? הריח הזה של הלחם פשוט משגע.

מרים: כן, הלחם שאופים כאן במאפייה שלנו הוא באמת גאוה גדולה. הנה, תראי איך העשן יוצא כאן מהארובה של התנור, יחד עם כל הריחות. מכל האזור באים לאכול ולקנות. אפילו הקצינים הבריטים, שמתגעגעים ללחם כמו בבית. כולם יודעים שבבית אשל אוכלים טוב.

ריקי: זהו, החולצה האחרונה בגיגית. אפשר ללכת!

מרים: טוב, רק נעבור במקלחת לרגע להתרחץ. אין לך בעיה עם מים קרים, נכון? ואז סיבוב – ביצים מהלול, חלב מהרפת, ירקות לסלט מגן ירק, לחם מהמאפייה, ולמטבח. להכין ארוחת ערב לכווולם.

ריקי: מקלחת נשמעת לי טוב, אבל כל שאר הסיבוב – פחות... עם כל העבודות האלה מתי כבר נוכל לאכול? אוי, לא טוב לי, יש לי נפילת סוכר, אני ממש מרגישה חולשה, נראה לי שקצת התייבשתי.

מרים: אהה, אני מבינה. עוד פעם שלחו לנו איזו פְּרִינְסֶסָה עירונית שלא מתאימה לחיים במצפה. בואי, חמודה, נלך למרפאה, האחות תפתח לך וריד, תחבר לך אינפוזיה קטנה, הכול יעבור...

ריקי: אה, לא, לא צריך, אני כבר מרגישה יותר טוב. אני חושבת שאני אלך לחכות לאוטובוס, אולי לא כדאי שאני אתאמץ יותר מדי.

מרים: את בטוחה? אחרי האוכל יש לנו קונצרט, תפסידי את כל הכיף – מעגלי הורה, שירה בציבור. אמרו שאולי אפילו יקרינו סרט...

ריקי: וואו, שמח אצלכם, מי היה מדמיין... אבל, לא. לא, תודה על הכול, אני כבר אראה סרט בקניון. תודה רבה על ההזמנה, יש לכם פה חצר מקסימה, בפעם הבאה אני אשאר לארוחת ערב, מבטיחה. בינתיים, אני אחזור לנמנם קצת בתחנה עד שהאוטובוס יבוא. כל הדיבורים האלה על עבודה עייפו אותי ממש.

קריין: רוצים לדעת את מי עוד פגשה ריקי? המשיכו לתחנות המסבירן הבאות ולחצו על כפתור ההסכת.